

Právní věta: Povinnost zásadně si opatřit před rozhodnutím o souhrnném trestu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku spis ve věci, v níž byl vydán rozsudek, ve vztahu ke kterému je důvod ukládat souhrnný trest (srov. rozhodnutí č. 12/1994 Sb. rozh. tr.), platí nejen pro řízení před soudem prvního stupně, ale i pro odvolací řízení. Takovou povinnost má odvolací soud zejména tehdy, když zjistí, že soud prvního stupně spisy o předchozích odsouzeních obviněného neměl pro ukládání souhrnného trestu k dispozici, anebo pokud ruší rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o souhrnném trestu a znovu o trestu sám rozhoduje. Jen tak lze spolehlivě zjistit, zda jsou splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu.

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 25.08.2020
Spisová značka: 8 Tdo 729/2020
ECLI: ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.729.2020.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Souhrnný trest
Dotčené předpisy: § 43 odst. 2 tr. zákoníku
Kategorie rozhodnutí: A
Publikováno ve sbírce pod číslem: 10 / 2021

8 Tdo 729/2020-500

8 Tdo 729/2020-500

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 25. 8. 2020 o dovolání obviněného **P. U.**, nar. XY, trvale bytem XY, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 5 To 387/2019, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 3 T 151/2018, takto:

Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. **se zrušuje** rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 5 To 387/2019, ve výroku o trestu.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. **se příkazuje** Městskému soudu v Praze, aby věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 3 T 151/2018, byl obviněný **P. U.** uznán vinným v bodě 1. přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, v bodě 2. přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se dopustil skutky popsány tak, že

1. v době od listopadu 2015 do 21. 5. 2018, kdy převzal usnesení o zahájení trestního stíhání, vyjma částečného plnění výživného v listopadu 2015 v celkové výši 1.000 Kč, v prosinci 2015 v celkové výši 1.000 Kč, v lednu 2016 v celkové výši 1.000 Kč, v únoru 2016 v celkové výši 1.000 Kč a v březnu 2016 v celkové výši 1.000 Kč, v Praze 4, ani jinde, řádně neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost za situace, kdy nebylo zjištěno, že by k tomu neměl

zdravotní či pracovní předpoklady, nebránily mu žádné objektivní překážky a byl si vědom své povinnosti řádně přispívat na výživu své nezletilé dcery AAAAA (pseudonym), nar. XY, a svého nezletilého syna BBBBB (pseudonym), nar. XY, přičemž tato povinnost mu vyplývala jednak z občanského zákoníku a jednak z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 0 P 320/2005 ze dne 30. 8. 2016 (správně má být „30. 8. 2006“ – *pozn. Nejvyššího soudu*), s nabytím právní moci dne 9. 10. 2006, kterým mu byla stanovena povinnost přispívat na výživu nezletilé dcery částkou 2.000 Kč měsíčně a na výživu nezletilého syna částkou 2.000 Kč měsíčně, přičemž výše výživného byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2016, č. j. 0 P 320/2005-176, snížena na dceru AAAAA na částku 1.500 Kč a na syna BBBBB na částku 1.500 Kč, a dále snížena na základě odvolání obviněného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2016, č. j. 29 Co 279/2016-201, na částku 1.000 Kč měsíčně na každé dítě, a to počínaje dnem 1. 10. 2015, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky M. Z., nar. XY, kdy na výživném tak za uvedené období dluží k rukám matky částku ve výši nejméně 59.000 Kč,

2. v období od měsíce června 2016 do října 2017, v Praze 4, XY, v úmyslu obohatit se, uvedl v omyl Úřad práce České republiky, Krajskou pobočku pro hlavní město Prahu, se sídlem Domažlická 1139/11, Praha 3, tím, že při žádosti o příspěvek na živobytí přikládal jako přílohu „Prohlášení o stanovené vyživovací povinnosti a jejím plnění“ padělané poukázky České pošty typu C, které měly dokládat řádnou úhradu výživného na jeho nezletilé děti, přičemž na základě těchto nepravdivých údajů mu byl vyplácen příspěvek na živobytí ve výši 3.410 Kč měsíčně, ačkoli při neplnění vyživovací povinnosti měl nárok pouze na existenční minimum ve výši 2.200 Kč, čímž poškozenému Úřadu práce Česká republika, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, způsobil škodu ve výši 16.940 Kč.

2. Za tyto přečiny a rovněž za přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, byl obviněný odsouzen podle § 211 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků za současného stanovení dohledu nad obviněným. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo rozhodnuto o náhradě škody.

3. Odvolání proti němu podali státní zástupce v neprospěch obviněného, a obviněný, o nichž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 5 To 387/2019, rozhodl tak, že z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil uvedený rozsudek soudu prvního stupně toliko ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného pro popsané jednání a pro přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, odsoudil podle § 211 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku. Pro výkon tohoto trestu ho zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Výroky o vině a náhradě škody ponechal beze změn.

4. Odvolání obviněného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

II. Z dovolání obviněného

5. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. dovolání, v němž vytýkal, že ve věci, k níž byl ukládán souhrnný trest, tj. věc Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 94/2019, byly oba uvedené rozsudky zrušeny usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 7 Tdo 1396/2019, což odvolací soud Městský soud v Praze rozhodující až dne 12. 2. 2020 nezaznamenal, a nesprávně uložil souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody.

6. Obviněný se se soudy nižších stupňů neztotožnil ani v závěrech ohledně viny, protože tvrdil, že nebyly naplněny znaky přečinů zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku a podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku. U obou těchto přečinů jde podle soudů o úmyslná trestná jednání, u nichž bylo rozhodující, že ho nikdo neinformoval, že platby matce nedošly a že tedy porušil svou povinnost. Nezamlčel ani podstatné skutečnosti, neboť

pro tento závěr není ve věci žádný důkaz. Poštovní poukázky svědčí o tom, že platil řádně a předkládal je i úřad práce. O tom, že by tak nečinil, nesvědčí žádný důkaz. Vytýkal, že byl odsouzen na základě nesprávně posouzených a vyhodnocených důkazů, neboť byli vyslechnuti pouze svědek B. M., který odmítl vypovídat, M. Z., s níž má již více než deset let spory kvůli dětem, a svědkyně M. K., a dále byly provedeny jen listinné důkazy. Nesouhlasil s tvrzením svědkyně M. Z., že jí neposílal výživné na děti, a pokud uvádí, že peníze nedostala, nikdo ho o tom nevyrozuměl, ale zjistil to až při zahájení trestního stíhání. O potřeby dětí se řádně nestaral především jejich opatrovník, který jim byl ustanoven, neboť matka M. Z. byla nečinná, avšak ani on obviněného neinformoval o tom, že platby na výživné nejsou prováděny.

7. Podle obviněného měl peníze na výživné posílat svědek B. M. jako jeho zaměstnavatel, a pokud tak nečinil a poštovní poukázky byly zfalšované, tak to musel učinit právě tento svědek nebo pracovník České pošty, protože on sám předával vyplněné poštovní poukázky B. M., který je měl podávat na poště a obviněnému poté předat ústřížek složenky jako doklad o zaplacení. Obviněný tudíž nemohl vědět, že poštovní poukázky nebyly ve skutečnosti zaplacené, a soudy odmítly vyhovět jeho návrhům na doplnění dokazování znaleckým posudkem k posouzení pravosti potvrzení (ústřížku poštovní poukázky) či potvrzení stanoviska České pošty.

8. Na plat obviněného byla nařízena exekuce, a proto předpokládal, že srážky ze mzdy byly řádně hrazeny, obzvláště když to vyplývá i ze mzdových listů, podle nichž srážky prováděny byly, a tudíž závěr soudu o nevěrohodnosti předložených mzdových listů nemá oporu v provedených důkazech. Soud vadně posoudil výpověď svědkyně M. K. jako nevěrohodnou jen proto, že si nepamatovala, co vše ve firmě dělala, protože nezhodnotil, že byla v době výslechu na mateřské dovolené, měla s sebou tříměsíční dítě a byla nervózní, protože u soudu vypovídala poprvé. Jak probíhaly platby, si pamatovala z důvodu přátelství s obviněným. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by obviněný věděl, že poukázky jsou zfalšované a že peníze na výživné nebyly matce dětí odeslány, nebyla prokázána subjektivní stránka obou činů kladených mu za vinu, což plyne i z toho, že odpovědnost za řádné odesílání výživného měl na základě nařízené exekuce zaměstnavatel. Podle obviněného soudy jeho jednání vadně posuzovaly podle norem trestního práva, ač se jednalo o exekuční řízení. V postupech soudů shledal ze všech uvedených důvodů porušení principu presumpce neviny a pravidla *in dubio pro reo* (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05, ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. IV. ÚS 36/98, a ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Došlo k porušení práva na spravedlivý proces, protože soudy neprovedly důkazy, které ve svůj prospěch navrhoval provést. V důsledku těchto pochybení byly skutky nesprávně právně posouzeny jako trestné činy, ačkoli o trestné činy nejde a byl mu nesprávně ukládán trest podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku jako trest souhrnný.

9. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 5 To 387/2019, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 3 T 151/2018, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III. Z vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství

10. Nejvyšší státní zastupitelství, jemuž byl opis dovolání obviněného zaslán v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř., prostřednictvím u něj činné státní zástupkyně poukázalo na to, že dovolatel uplatnil pouze skutkové námítky, a jen v této návaznosti se domáhal změny právního posouzení u obou trestných činů. Pro takový požadavek však vycházel pouze ze své obhajoby nepodložené výsledky provedení dokazování a tvrzení o extrémním rozporu mezi výsledky provedení dokazování a skutkovými a právními závěry soudů neodůvodnil. Státní zástupkyně neshledala podmínky pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, jíž se obviněný domáhal, ani porušení pravidel spravedlivého procesu, protože odlišné hodnocení důkazů ze strany obviněného v rozporu s tím, jak je posoudily soudy, nelze bez dalšího považovat za porušení zásad článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“), nebo článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále „Úmluva“), neboť existence případného extrémního nesouladu mezi učiněnými skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy nemůže být založena jen na tom, že obviněný předkládá vlastní hodnocení důkazů a dovozuje z toho jiné skutkové a právní závěry (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1615/2014, či ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 8 Tdo 1268/2013). Obviněným vytýkané nedostatky v subjektivní stránce nemají oporu ve výsledcích provedení dokazování, ale jsou založeny na jím trvale uplatňované obhajobě bez ohledu na celkový důkazní stav věci, na jehož podkladě soudy dovodily jeho vinu (viz body 10. až 12. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). Zdůraznila správnost závěru odvolacího soudu o nelogičnosti tvrzeného mechanismu zajištění pravidelných plateb výživného prostřednictvím B. M., u kterého měl obviněný údajně pracovat. Mzdové listy za sledované období, které založil do spisu, důvodně vzbuzovaly soudem vyslovené pochybnosti, a to mimo jiné i s odkazem na jeho další trestnou činnost spočívající v padělání listin včetně vztahu k falešným poštovním poukázkám (viz jeho odsouzení za padělání listin Obvodním soudem pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 3 T 143/2018). Úvahy soudů vedoucí k závěru o objasnění subjektivní i objektivní stránky považovala za správné a výhrady obviněného za nedůvodné. Ztotožnila se se způsobem hodnocení důkazů soudem prvního stupně i se skutkovými a právními závěry, jež z provedení dokazování vplynuly (srov. bod 10. odůvodnění jeho rozsudku). Tvrzený zásah do práva na spravedlivý proces v

posuzované věci neshledala, a to ani v podobě tzv. opomenutých důkazů, jež obviněný ani výslovně nezmínil, když pouze soudům vytýkal odmítnutí návrhu na doplnění dokazování za účelem objektivního posouzení pravosti dokladů, o němž bylo za podmínek § 216 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto a toto rozhodnutí bylo vysvětleno v rámci odůvodnění odsuzujícího rozsudku.

11. Za námitku, která vybočuje z rámce předmětného trestního řízení, považovala tvrzení o nesprávné aplikaci trestního práva, neboť se vztahuje k exekuci vedené před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 35 E 455/2007, pro dlužné výživné na dovolatelovy nezletilé děti, byť se týká výkonu rozhodnutí vedeného z téhož právního titulu, pokrývá zcela jiné než v daném případě stíhané období. Dovolání považovala za podané z jiného než hmotněprávního důvodu a navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Současně vyslovila souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiných rozhodnutí Nejvyššího soudu ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

IV. Přípustnost a formální podmínky dovolání

12. Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

13. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je možné použít, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 v písm. a) až k) tr. ř. V přezkoumávané věci odvolací soud k odvolání obviněného rozsudek soudu prvního stupně podle § 254 odst. 1 tr. ř. věcně přezkoumal a zamítl je podle § 256 tr. ř. Neodmítl je tedy z formálních důvodů, jak předpokládá první ze dvou alternativ uvedených v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Obviněný proto mohl důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. založit jen na jeho druhé alternativě, že řízení předcházející napadenému rozhodnutí bylo zatíženou vadou naplňující některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., což také učinil, neboť současně uplatnil i důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

14. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dovolání možné podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Podle něj je možné ke zjištěnému skutku dovoláním vytýkat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Pouze formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů nestačí, neboť důvod dovolání musí být v tomto mimořádném opravném prostředku skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotněprávní pochybení lze vytýkat i nesprávná skutková zjištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/2003).

15. Posouzení správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu se provádí na základě skutkového stavu zjištěného soudy prvního, příp. druhého stupně, přičemž Nejvyšší soud jimi učiněná skutková zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 564/02, dále přiměřeně usnesení ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 732/02, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. II. ÚS 760/02, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03, ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03, aj.). Skutkový stav je při rozhodování v dovolání hodnocen zásadně z hlediska, zda skutek nebo některá skutková okolnost byly správně právně posouzeny v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Proto na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotněprávních ustanovení (viz srovnávací materiál Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 36/2004, s. 298, 299 Sb. rozh. tr.).

16. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze s odkazem na uvedený dovolací důvod vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“, jímž se rozumí zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. 3 Tdo 68/2002 (uveřejněné pod č. 16/2002 – T 369 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu)]. Za „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“ lze pak ve smyslu tohoto dovolacího důvodu ve vztahu k výroku o trestu považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (srov. rozhodnutí č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

17. Nejvyšší soud je povinen při respektování shora uvedených zásad interpretovat a aplikovat podmínky přípuštění dovolání tak, aby dodržel základní práva na soudní ochranu a práva obviněného na přístup k soudu vymezená Listinou a Úmluvou, a proto v rámci dovolání musí posoudit, zda přezkoumávaná rozhodnutí byla vydána v řízení, které není zatíženo extrémními vadami, libovůlí soudů nebo porušením základních práv obviněného (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 4/04, ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, či usnesení ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, aj.). Z tohoto důvodu je ve výjimečných případech přípuštěn zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl.ÚS-st. 38/14, vyhlášeno jako sdělení Ústavního soudu pod č. 40/2014 Sb., uveřejněno pod st. č. 38/14 ve sv. 72 Sb. nál. a usn. ÚS ČR). Takový postup je zásadně možný při shledání extrémního nesouladu mezi skutkovými závěry a právním posouzením věci, o něž by se jednalo tehdy, kdyby byly zjištěny a prokázány takové vady a nedostatky, které by svědčily o zásadním zjevném nerespektování zásad a pravidel, podle nichž mají být uvedené postupy realizovány. Jen v takovém případě by mohlo dojít k průlomů do uvedených kritérií vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04, a nález Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 553/05).

18. Protože obviněný dílem (ve vztahu k výroku o trestu) uvedl výhrady korespondující s uplatněnými dovolacími důvody a Nejvyšší soud zjistil, že dovolání netrpí vadami, pro které by je mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, v souladu s § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodu uvedených v dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.), jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející a dospěl k závěru, že dovolání je zčásti důvodné.

V. K dovolání obviněného

19. Obviněný v dovolání uvedl námitky na podkladě důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jak proti výroku o vině, tak i proti výroku o trestu, s nimiž se Nejvyšší soud vypořádal následujícím způsobem.

a) námitky proti výroku o vině

20. Pokud obviněný výroku o vině vytýkal nesprávnou právní kvalifikaci, činil tak jen zcela formálně, protože tato svá tvrzení ve skutečnosti opíral o okolnosti, které nevyplývaly z výsledků provedeného dokazování, neboť se neztotožnil se soudy učiněnými skutkovými zjištěními z něj vzešlými, ale argumenty vystavěl na vlastních skutečnostech nepodložených provedenými důkazy. V této části dovolání vytýkal zejména nesprávné hodnocení provedených důkazů soudem, jež sám podrobil kritice a vlastní interpretaci. Nespokojil se především se závěry, které soudy učinily o věrohodnosti M. Z. a M. K., protože tvrdil, že jím předkládané ústřížky poštovních poukázek nebyly falešné. Vytýkal neúplné dokazování a dovolával se aplikace zásady *in dubio pro reo*. Na základě své vlastní interpretace provedených důkazů dovozoval vadné právní posouzení činu pro absenci zavinění ve vztahu k oběma trestným činům kladeným mu za vinu, protože tvrdil, že strhávat výživné byla povinnost jeho zaměstnavatele B. M. v rámci exekučního rozhodnutí.

21. K takto učiněným námitkám je třeba uvést, že z jejich obsahu plyne, že obviněný primárně nevytýkal nedostatky v právním posouzení věci, ale brojil proti nesprávnému procesnímu postupu soudů v rámci dokazování. I když tvrdil, že v přezkoumávané věci jde o vady spočívající v nesprávném právním posouzení, nebo zmiňoval, že nevěděl o tom, že by šlo o protiprávní jednání, když nejednal zaviněně, tato argumentace je založená jen na jeho stále uváděné obhajobě. Tudíž své výhrady zaměřil zásadně proti učiněným skutkovým zjištěním, s nimiž se neztotožnil, a namísto toho uváděl vlastní skutkové okolnosti, a nesprávnost závěru o naplnění subjektivní stránky posuzovaného zločinu a použité právní kvalifikace dovozoval až druhotně, neboť tento nedostatek odvozoval od jím uváděné verze skutkových událostí, která však z výsledků provedeného dokazování nevyplývala. Obviněný proto nedostal tomu, aby důvod dovolání byl skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami spatřovanými v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03).

22. Uvedené námitky s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nekorespondují, a proto Nejvyšší soud tyto výhrady zkoumal, pouze s ohledem na případnou možnost porušení zásad spravedlivého procesu, jehož se obviněný výslovně dovolával. Za tímto účelem z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí i spisového materiálu shledal, že soudy na obdobnou obhajobu obviněného reagovaly a svou činnost zaměřily na objasnění všech rozhodných skutkových okolností, jež důsledně posuzovaly. Nelze odhlédnout od toho, že obsah nyní podaného dovolání vychází z argumentů, které obviněný uplatnil v odvolání, a odvolací soud je shledal nedůvodnými a jeho odvolání podle § 256 tr. ř. zamítl. Je třeba připomenout, že oba soudy se obhajobě obviněného věnovaly. Soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, protože vedle svědeckých výpovědí M. Z., M. K. a B. M. (byť ten využil svého práva nevypovídat) provedl listinné důkazy, ústřížky poštovních poukázek, přehled placení výživného za stíhané období, počínaje listopadem 2015, zprávy České pošty, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 8. 2016, sp. zn. 0 P 320/2005, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 35 E

455/2017, zprávy Úřadu práce, mzdové listy obviněného, zprávy k příjmům M. Z. a další (viz bod 9. svého rozsudku). Takto provedené důkazy hodnotil tak, že u každého ze skutků vysvětlil, jakými důkazy považoval ve výroku popsany průběh skutkového děje za prokázány, jakož i to, proč obhajobě obviněného neuvěřil, přičemž důsledně zkoumal verzi předkládanou obviněným a porovnával ji s obsahem dalších ve věci provedených důkazů, z nichž shledal, že tvrzení obviněného stojí zcela osamoceně a nejsou podporována žádným jiným důkazem, naopak naproti nim stojí řada důkazů, které je spolehlivě vyvracejí (viz strany 3 až 8 rozsudku soudu prvního stupně a strany 3 až 4 rozsudku soudu odvolacího).

23. Dokazování bylo provedeno v souladu s procesními pravidly, a proto nebylo možné přisvědčit výhradám obviněného, že byla porušena hlediska spravedlivého procesu, protože z uvedených postupů plyne, že zjišťování skutkového stavu věci bylo realizováno způsobem korespondujícím s podmínkami stanovenými v § 2 odst. 5 tr. ř. Na tomto podkladě pak soud dospěl ke skutkovým zjištěním popsáním ve výroku jeho rozsudku. Odvolací soud v tomto postupu soudu prvního stupně obviněným vytýkané, ani žádné jiné vady neshledal (srov. body 8. až 11. napadeného rozsudku). Úkony soudů obou stupňů nesvědčí o zjevných nedostacích, naopak z odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí plyne, že soudy vyhodnotily provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech v souladu se zásadami zakotvenými v § 2 odst. 6 tr. ř. Dospěl-li soud prvního stupně k závěru o věrohodnosti svědkyně M. Z. a sdělení pošty, že poštovní poukázky jsou padělané, jsou jeho závěry logické a náležitě odůvodněné, přitom zároveň souladné s dalšími provedenými důkazy. Pro úplnost je vhodné zdůraznit, že s ohledem na výsledky provedení dokazování nemohla obstát obviněným zmiňovaná obhajoba, že byl přesvědčen, že mu jsou na základě exekuce prováděny srážky ze mzdy, a byl v dobré víře, že platby výživného jsou odváděny řádně. Takové tvrzení nemá oporu v závěrech, které soudy učinily. Pravost poštovních ústřížků soudy považovaly za vyvrácenou zejména sděleními vedoucího odboru inspekce České pošty, s. p., Z. L. (č. l. 183, 189 spisu), z nichž vyplynulo, že uvedené poštovní poukázky, a tudíž ani jimi údajně odesílané částky ve výši 2.000 Kč, evidencí a systémem České pošty nikdy neprošly. Rovněž důvodně soudy neuvěřily tomu, že byly prováděny srážky ze mzdy ve výši 2.000 Kč, které obviněný dokládal mzdovými listy a přehledem srážek ze mzdy, jež měly být prováděny jeho zaměstnavatelem společností Q. F., za období let 2017 a 2018. Obviněným předložené doklady (mzdový list včetně přehledu srážek na č. l. 255 až 280) jsou jen vytištěnými sjetinami, které nemají návaznost na žádný z důkazů. Naopak vše, co soudy zjistily podle výsledků provedení dokazování, svědčí pro rozpor obhajoby obviněného, že mělo být výživné strháváno a v rámci účetnictví evidováno společností Q. F., i s jeho tvrzením, že bylo hrazeno poštovními poukázkami B. M. na pobočce České pošty (viz skutková zjištění). Správně proto soud uzavřel, že uvedené mzdové podklady nejsou odrazem skutečně prováděných srážek.

24. Obviněným požadované doplnění dokazování o znalecký posudek z oboru písmoznalectví k prokázání pravosti ústřížků poštovních poukázek, jimiž měly být zaslány k rukám M. Z. platby výživného ve výši 2.000 Kč měsíčně, soudy neakceptovaly, byť výslovně svůj postoj k tomuto návrhu v napadených rozhodnutích nezmínily. Výstižně však vysvětlily, že provedené dokazování je dostatečné pro závěr o vině obviněného. Odvolací soud k obdobné námitce obviněného v bodě 10. přezkoumávaného rozsudku zhodnotil dostatečný rozsah provedení dokazování i to, že si pro své závěry soudy opatřily dostatek jiných důkazů, kterými tutéž okolnost, k jejímuž ozřejmění měl přispět navrhovaný znalecký posudek, objasnily způsobem, který nevyvolává pochybnosti (viz zejména sdělení České pošty, s. p., a výpověď M. Z.). Doplnění dokazování se jeví jako nadbytečné a bez zřejmého možného přínosu pro rozhodnutí, což soud prvního stupně po požadavku obhájce na provedení uvedeného důkazu vyjádřil rozhodnutím, že další důkazy prováděny nebudou (č. l. 344 spisu). Nejednalo se o tzv. opomenutý důkaz, protože nešlo o důkaz, který by nebyl proveden nebo hodnocen způsobem stanoveným zákonem, tj. důkaz, o němž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkaz, jímž se soud nezabýval při postupu podle § 5 odst. 6. tr. ř. (§ 125 tr. ř.). Opomenuté důkazy se týkají procesní situace, která v této věci nenastala, protože, i když bylo navrženo provedení konkrétního důkazu, návrh na toto provedení soud z jasných důvodů nerealizoval (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. II. ÚS 262/04, ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, či ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3320/09, a další).

25. Nejvyšší soud k námitkám obviněného poznamenává, že právo na spravedlivý proces nezaručuje jednotlivci přímo nárok na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale zajišťuje mu právo na spravedlivé soudní řízení (srov. přiměřeně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 445/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, či usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15). Námitky obviněného nemají oporu ve způsobu provádění důkazů a lze jen dodat, že pravidla spravedlivého procesu porušena nebyla, neboť soudy provedly dostatek důkazů za účelem náležitého objasnění skutkového stavu bez důvodných pochybností a rozhodně skutečnosti řádně posuzovaly v logické návaznosti jednotlivých úvah, jež nevykazují nesoulad, ani z nich neplyne disproporce (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. II. ÚS 2800/11, ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. II. ÚS 1067/10, či ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1326/13). Nelze v nich spatřovat libovůli ani jednostranné hodnocení provedených důkazů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 881/08). Důkazy hodnotily podle svého vnitřního přesvědčení, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 1677/13, či ze dne 24.

11. 2005, sp. zn. I. ÚS 455/05) a svá rozhodnutí řádně odůvodnily, bez nesrovnalostí nebo mezer ve skutkových zjištěních. Nejvyšší soud neshledal žádná porušení pravidel spravedlivého procesu, a to ani obviněným zmíněného principu *in dubio pro reo*, neboť na základě provedeného dokazování nebylo možné dospět k několika přibližně stejně pravděpodobným skutkovým verzím, protože ta, kterou obviněný preferoval, byla provedeným dokazováním vyvrácena, jak soudy obou stupňů ve smyslu zásad stanovených v § 125 tr. ř. dostatečně srozumitelně a logicky vysvětlily. Učiněné skutkové závěry jsou podloženy výsledky provedeného dokazování.

26. Ze všech uvedených důvodů je možné pro úplnost k výhradám obviněného dodat, že tak, jak byly skutky zjištěny a popsány, vykazují všechny znaky přečinů, jimiž byl obviněný uznán vinným, jak shledal i odvolací soud, který k odvolání obviněného výrok o vině považoval za správný, a proto postupoval podle § 256 tr. ř. Dovolání směřující proti výroku o vině, jak bylo vysvětleno, nebylo podáno ze zákonem stanoveného důvodu a z hlediska zásad spravedlivého procesu Nejvyšší soud v této části rozsudek odvolacího soudu považoval za správný, a proto výrok o vině a na něj navazující výrok o náhradě škody ponechal beze změny.

b) k námitkám proti výroku o trestu

27. Výrok o trestu v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, obviněný dovoláním napadal rovněž na podkladě důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a v souladu s ním vytýkal vadné uložení souhrnného trestu odvolacím soudem. Takto formulovaná výhrada směřující proti nesprávné aplikaci § 43 odst. 2 tr. zákoníku má povahu „jiného nesprávného hmotně právního posouzení, na němž je založeno rozhodnutí“, a proto Nejvyšší soud zkoumal její důvodnost. Obviněný tvrdil, že odvolací soud nemohl při ukládání trestu postupovat podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku a ukládat souhrnný trest, protože rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, k nimž byl ukládán, byl zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 7 Tdo 1396/2019, v důsledku čehož výrok o souhrnném trestu pozbyl podklad.

28. Nejvyšší soud tuto námitku obviněného posoudil na základě obsahu přezkoumávaného spisu a rovněž spisů Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 6 T 9/2016, 3 T 143/2018 a 3 T 65/2020, které si vyžádal, a shledal, že je důvodná a že výrok o trestu, jak jej učinil odvolací soud, nemůže pro existenci uvedené vady obstát.

29. Shledal totiž, že v nyní přezkoumávané věci sp. zn. 3 T 151/2018, Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodoval rozsudkem ze dne 12. 6. 2019, jímž uložil obviněnému za přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku a podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku souhrnný trest, který ukládal v rámci souhrnnosti i za přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku na podkladě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019. Obviněnému uložil souhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let podmíněně odložený na zkušební dobu pěti roků s dohledem. Rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, a Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující zrušil. Pro tyto závěry vycházel z obsahu protokolu o veřejném zasedání Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019 (č. l. 316 nyní zkoumaného spisu), a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 1 T 143/2018 (č. l. 321 až 330 téhož spisu).

30. Městský soud v Praze v nyní přezkoumávané věci rozhodoval jako soud odvolací pod sp. zn. 5 To 387/2019 z podnětu odvolání státního zástupce a obviněného. Ve veřejném zasedání dne 12. 2. 2020 podle protokolu na č. l. 389 předseda senátu podal na podkladě spisu zprávu o stavu věci zaměřenou na otázky, které je třeba řešit, přečetl rozsudek a zrekapituloval předchozí průběh řízení, a stranám předal k nahlédnutí obhájcem předložený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 6 T 9/2016. Jelikož strany neměly další návrhy na doplnění dokazování, byly předneseny závěrečné návrhy, poslední slovo obviněného a po poradě byl vyhlášen nyní přezkoumávaný rozsudek. Jím z podnětu odvolání státního zástupce (podaného v neprospěch obviněného) odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 3 T 151/2018, ve výroku o trestu a obviněného odsoudil tak, že mu uložil souhrnný trest ke stejnému rozsudku (rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 3 T 143/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019), jak učinil i soud prvního stupně. Tento trest však obviněnému uložil jako nepodmíněný (podle § 211 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku) s jeho výkonem podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve věznicí s ostrahou. Současně rozhodl i o zrušení předmětných rozhodnutí. Výrok o vině a výrok o náhradě škody ponechal beze změny. Odvolání obviněného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

31. Vzhledem k tomu, že odvolací soud zcela rezignoval na svou povinnost v případě ukládání souhrnného trestu vyžádat a provést důkazy spisy o předchozích odsouzeních (přiměřeně srov. rozhodnutí č. 12/1994 Sb. rozh. tr.), ve vztahu ke kterým je dán vztah souhrnnosti, a podmínkami pro uložení souhrnného trestu se nezabýval, nemohl o trestu řádně a spravedlivě rozhodnout. Jak vyplývá z obsahu protokolu o veřejném zasedání ze dne 12. 2. 2020, žádný důkaz k této okolnosti neprovedl, a proto nezjistil, že rozhodnutí, k nimž soud prvního stupně ukládal souhrnný trest, byla v mezidobí zrušena usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 7 Tdo 1396/2019

(z podnětu dovolání obviněného P. U. podaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 94/2019, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 3 T 143/2018), a Obvodnímu soudu pro Prahu 4 přikázal věc znovu projednat a rozhodnout. Toto rozhodnutí bylo spolu se spisem sp. zn. 3 T 143/2018 Obvodnímu soudu pro Prahu 4 vráceno dne 8. 1. 2020, tj. více než měsíc před nařízeným veřejným zasedáním konaným v nyní zkoumané věci dne 12. 2. 2020. Odvolací soud se však uvedenými skutečnostmi nezabýval. Neopatril si dostatečné podklady, aby mohl o trestu, který sám znovu obviněnému ukládal, v souladu se zákonem rozhodnout. Nenapravit ani to, že rovněž soud prvního stupně neprovedl důkaz spisem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 3 T 143/2018. Především však sám nezjistil, že rozsudek, z něhož vztah souhrnnosti o sbíhajícím se trestném činu dovozoval, byl zrušen, a tedy již neexistuje. Nevěděl proto, že pro ukládání souhrnného trestu neexistuje pravomocný odsuzující rozsudek, který je bezpodmínečnou podmínkou pro postup podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku. Kromě toho se s okolnostmi rozhodnými pro ukládání souhrnného trestu v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku vůbec nevypořádal, protože jakékoliv jeho úvahy týkající se podmínek vymezených v § 43 odst. 2 tr. zákoníku v něm zcela absentují (srov. bod 12. přezkoumávaného rozsudku odvolacího soudu). Závěry odvolacího soudu o uložení nepodmíněného souhrnného trestu nemají podklad ve výsledcích provedeného dokazování, a proto nemohla tato část přezkoumávaného rozsudku obstát.

32. Odvolací soud nedbal na to, že základním předpokladem pro uložení souhrnného trestu je odsuzující rozsudek soudu o jiném trestném činu téhož pachatele. Odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně za jiný trestný čin se ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku rozumí první odsuzující rozsudek o tomto jiném trestném činu téhož pachatele bez ohledu na to, zda takový rozsudek byl případně v řádném nebo mimořádném opravném řízení zrušen, pokud i po tomto opravném řízení věc skončila pravomocným odsouzením pachatele za uvedený trestný čin. Soud rozhodující o uložení souhrnného trestu, a to i odvolací soud, musí nepochybně zjistit, zda existuje takový rozsudek za sbíhající se trestný čin, a kdy nabyl právní moci, protože v dřívějším odsuzujícím rozsudku musí být pravomocný výrok o trestu. Jestliže dřívější rozsudek (jeho výrok o trestu) ještě nenabyl právní moci, soud rozhodující později vyčká s rozhodnutím, až se dřívější rozsudek stane pravomocným. Nelze vycházet jen z toho, jestli a jak bylo vyznačeno nabytí právní moci, ale soud rozhodující později musí řešit otázku, zda a kdy nabyl dřívější rozsudek právní moci jako otázku předběžnou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2002, sp. zn. 5 Tz 308/2001).

33. Za situace, kdy dřívější odsuzující rozsudek o jiném trestném činu téhož pachatele byl v řízení o opravném prostředku zrušen, nelze souhrnný trest ukládat, protože neexistuje pravomocný odsuzující rozsudek. Tyto nedostatky vedly k tomu, že odvolací soud zcela v rozporu s podmínkami stanovenými v § 43 odst. 2 tr. zákoníku na podkladě odvolání státního zástupce v neprospěch obviněného mu uložil souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody, ač tak z výše uvedených důvodů učinit nemohl.

34. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud na podkladě dovolání obviněného podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 5 To 387/2019, ve výroku o trestu, jakož i další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze, o jehož pochybení jde, aby věc v rozsahu tohoto zrušení znovu projednal a rozhodl. V ostatních výrocích (výrok o vině a výrok o náhradě škody) ponechal napadený rozsudek nezměněn.

35. Na odvolacím soudu v dalším řízení bude, aby podle § 265s odst. 1 tr. ř., vázán shora uvedenými právními názory vyslovenými v tomto rozhodnutí, znovu o trestu obviněného P. U. rozhodl. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno jen v důsledku dovolání obviněného, podaného v jeho prospěch, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (zákaz *reformationis in peius*; § 265s odst. 2 tr. ř.).

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek (§ 265n tr. ř.).

přípustný (§

V Brně dne 25. 8. 2020

JUDr. Milada Šámalová
předsedkyně senátu